

[Aksel Larsen.]

hvilken af de to Grupper af fattige der skal lide mest under denne Politik. — Dette er den slettest tænkelige Løsning, og den vil ikke afværge nogen af de Følger, jeg talte om ved første Behandling, og naturligvis slet ikke faa det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen og hans Meningsfæller ude blandt Landbrugerne og i Slagteriledelserne til at ændre deres Synspunkt, Agitation eller Optræden, naar denne Sag er færdigbehandlet af Rigsdagen.

Svend E. Johansen: Jeg vil gerne i Anledning af det foreliggende Lovforslag præcisere min Stilling til Rigsdagens Indgreb i de Arbejdskampe, der opstaar. Det er jo efterhaanden blevet Coutume, at de finder deres Afslutning gennem den danske Rigsdag, og jeg tror, vi hurtigt kan blive enige om, at disse Arbejdskampe samfundsmæssigt set er i høj Grad uproduktive og lidet ønskelige, fordi de Fordele, der opnaas — og her drejer det sig jo navnlig om Arbejderne —, opsluges af Prisstigningerne paa Livsfornödenheder. Men jeg vil ogsaa gerne, fordi Arbejdskampene bunder dybere, understrege, at de er en naturlig Følge af de daarlige Samfundsforhold, som vi vitterligt har i det lille Kongerige, der hedder Danmark.

Jeg synes, der er een Ting, man i hvert Fald maa anerkende fra Rigsdagens Side, og det er, at Organisationsretten er et Begreb, der er godkendt i vort Land. Og Strejkeretten var jo oven i Købet som Vaaben anerkendt som et helligt Princip i den socialdemokratiske Kamp teori. Det maa ganske naturligt betyde, at saa maa man ogsaa anerkende de Vaaben, Modparten har, dens Ret til at træffe Afgørelse om sine egne Forhold. Sidste Gang der var Tale om Bilæggelse af en Konflikt mellem Slagteriarbejderne og deres Arbejdsgivere, var det Slagteriarbejderne, der havde forkastet Mæglingstilbudet. Nu er det Arbejdsgiverne; men det forrykker jo ikke Organisationsretten og de kompetente Forsamlings — saadan tror jeg, det hedder i det officielle faglige Sprog —, de kompetente Forsamlings suveræne Afgørelse.

Nu forstaar jeg godt den Baggrund, man med megen Virkning kan give Slagterikonflikten, fordi der jo her er Tale om et meget ømfindeligt Omraade, idet vor Hovedeksport rammes. Og det vil ganske naturligt ude i den store Befolkning — og maaske ogsaa herinde — tilsløre det virkelige Forhold, idet de fleste tror, det vil være fornø-

dent, at Staten, af Hensyn til denne vigtige Eksportgren, griber ind. Men jeg vil gerne have Lov til at understrege, at principielt er Indgrebet lige urigtigt og lige uberettiget.

Jeg mindes, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller i Fjor, da der ogsaa blev gennemført et Lovforslag om Ophøjelse af et Mæglingsforslag til Lov, udtalte, at dette ikke var nogen naturlig Opgave for den danske Rigsdag. Det er ikke blevet naturligere siden dengang. At foretage disse Indgreb paa Erhvervslivets Omraade, det er ikke en Ret, den danske Rigsdag har; det er en Ret, den *tiltager* sig, og som den kan forsøge at undskylde med den herskende Nødtilstand, men som den ikke reelt kan forsvare og gøre berettiget. Derfor maa jeg, naar Lovforslaget kommer til tredje Behandling, stemme imod, at Mæglingsforslaget ophøjes til Lov.

Men saa vil jeg ogsaa gerne sige angaaende de to Ændringsforslag, der foreligger om at løse Problemet gennem tvungen Voldgift, at tvungen Voldgift er jo ogsaa i allerhøjeste Grad et Indgreb i Organisationernes Selvbestemmelsesret. Det gør det da ikke bedre, at Rigsdagen delegerer sin Mangel paa Ret til Indblanding paa dette Omraade til en Voldgiftsret, hvis Afgørelse er endelig. Det gør ikke Afgørelsen mere berettiget, end om Rigsdagen direkte fastsætter Lønningsvilkaarene. Jeg forstaar, at man med tvungen Voldgift ligesom vil forsøge at skyde Problemet fra sig, ligesom Pilatus vaskede sine Hænder. Jeg maa jo dertil sige, at jeg tror ikke, Hænderne bliver stort renere af den Grund. Jeg maa altsaa ved tredje Behandling stemme imod begge de foreliggende Ændringsforslag om tvungen Voldgift.

Saa vil jeg gerne rejse dette Spørgsmaal, navnlig over for det største af Regeringspartierne, det danske Socialdemokrati, om Konsekvensen af Lovgivningens paa dette Omraade med Mægling i Arbejdsstridigheder i Virkeligheden ikke bør medføre, at Regeringspartiet, Socialdemokratiet, fremsætter et Lovforslag om Ophævelse af de faglige Organisationer. For det, der her sker, vil i Virkeligheden sige, at man tager Organisationernes Selvbestemmelsesret fra dem, indskrænker deres Funktioner i en saadan Grad, at dette store og dyre Apparat, der hedder de danske Fagorganisationer, i Virkeligheden er meningsløst under disse Forhold, og saa kunde man jo altsaa lette Arbejderne, i hvert Fald paa det Omraade, der hedder Kontingentbetaling. Jeg synes, det er for